

МОТИВИ

към Присъда № 6 от 12.05.2023г. по НОХД № 7 по описа за 2023г. на Районен съд гр. Малко Търново

Производството е образувано по обвинителен акт на Районна прокуратура гр. Бургас, ТО Малко Търново срещу подсъдимия К. Д. К., ЕГН: *****, роден на 23.01.2003г. в гр. Бургас, българин, български гражданин, неженен, неосъждан, с основно образование, ученик, с постоянен адрес: гр. Малко Търново, ж.к. „В.“ бл. № 1, вх. 1, ет. 4 за извършено престъпление по чл. 151, ал. 1 вр. чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК. Спрямо К. е повдигнато обвинение и е предаден на съд за това, че на 26.06.2020г., около 01.30часа, в гр. Малко Търново, обл. Бургас, на ул. „П. н.“ № 16, като непълнолетен, но като е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, се съвкупил с лице от женски пол – Г. М. Д., ЕГН: *****, родена на 11.01.2007г., като същата не е била навършила 14 – годишна възраст, като деянието не съставлява престъпление по чл. 152 от НК.

В проведеното разпоредително заседание подсъдимият К. Д. К., защитника му – адв. В. В. и представителят на Районна прокуратура гр. Бургас, ТО Несебър прокурор Б. Л., заявяват готовност производството да продължи по реда на Гл. XXVII от НПК със съкратено съдебно следствие по реда на чл. 370 НПК и сл. НПК и по специално по чл. 371, т. 2 от НПК.

Представителят на Районна прокуратура гр. Бургас, ТО Малко Търново поддържа изцяло обвинението. Прокурорът пледира подсъдимият да бъде признат за виновен и да бъде освободен от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК, като се наложи минимално наказание в размер на 1000.00лева.

Подсъдимият К. К. се признава за виновен. Дава обяснения. Твърди, че с пострадалата били заедно от около година – година и половина, излизали заедно. Подсъдимият заявява, че при тях сексуалните отношения започвали около 14- 15 годишна възраст при момчетата и на около 12- 13 години при момичетата. Съвкуплението с Г. Д. било станало по нейно желание. Подсъдимият съжалява за станалото, като заявява, че не знаел за престъпния характер на извършеното от него. Исква да му бъде наложено наказание „обществено порицание“.

Адвокат В. В., АК гр. Бургас, защитник на подсъдимия изразява желание да бъде проведено съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 2 от НПК. Защитата не оспорва изложената фактическа обстановка. Адвокат В. счита, при установеното по делото, че подсъдимият е извършил деянието като непълнолетен, следва да се съобрази редукцията на наказанието по чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК и да се приложи чл. 78а от НК. При налагане на наказанието на К. следвало да се вземе под внимание, че подсъдимият е извършил деянието преди да навърши 18- годишна възраст и да се приложи чл. 78а, ал. 6 от НК. Претендира се налагане на „обществено порицание“. С последното щели да се постигнат целите на генералната и индивидуалната превенция. В общността, в която живеел К., сексуалните отношения настъпвали в по – ранна възраст. В този смисъл и деянието не било с висока степен на обществена опасност.

След даване ход на съкратено съдебно следствие съдът, на основание чл. 372, ал. 4 от НПК обяви, че при постановяване на присъдата ще ползва самопризнанията на подсъдимия без да събира доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и ще ползва съдържанието на протоколите за разпит на свидетели и експертните заключения, дадени на досъдебното производство, без да извършва разпит на подсъдимия, свидетелите и вещите лица.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият К. Д. К. е роден на 23.01.2003г. в гр. Бургас. К. е жител на гр. Малко Търново. През учебната 2020/ 2021г. подсъдимият бил ученик в 8 клас на СУ „Васил Левски“ гр. Малко Търново. Видно от дадената педагогическа характеристика К. е бил с три години по – голям от съучениците си. Описан е като небрежен към училищните си задължения, неконцентриран, неактивен. В първия срок на учебната година е завършил с осем двойки по основни предмети. Посочено е, че често отсъства без причина, проявявал е агресия към съучениците си. Данните за личността се допълват и от справка на РУ Малко Търново. В последната е отбелязано, че К. е регистриран като лице е с противообществени прояви в МКБППМН гр. Малко Търново – две дела през 2016г. (нарушаване на обществения ред и побой) и едно дело през 2018г. за кражба. Подсъдимият е неосъждан за престъпления от общ характер.

Пострадалата Г. М. Д. е родена на 11.01.2007г. в гр. Бургас, като в удостоверението за раждане е посочена само майката – М. Д. Д.. От събраните гласни доказателства се установява, че за биологичен баща на детето се сочи св. А. А. Б.. През 2020г. Д. живеела в гр. Малко Търново, ученичка в шести клас на СУ „Васил Левски“ гр. Малко Търново.

Подсъдимият и пострадалата се запознали през 2018г. чрез „Фейсбук“, продължили да общуват. През 2019г. К. и Д. продължили да поддържат взаимоотношения, но до сексуални контакти не се стигнало, двамата само се били целували. В края на 2019г. или в началото на 2020г. двамата се разделили, понеже подсъдимият започнал връзка с друго момиче. Д. започнала да комуникира отново чрез „Фейсбук“ със св. Зл. Р. Х., който също живеел в гр. Малко Търново. Д. и Х. също поддържали само приятелски отношения. През м. юни 2020г. М. Д., майка на пострадалата, се разделила с А. Б. и заживяла с М. К.. Последният бил вуйчо на подсъдимия. На 25.06.2020г. Г. Д. и М. К. били в с. Росен, след което се върнали в гр. Малко Търново. М. К. живеел в къща на ул. „П. н.“ № 16. Г. Д. отишла да посети майка си и останала да пренощува. Там бил и подсъдимия К. К., сестрата на К. К. - В., сестрата на Г. Д. и И. К.- брат на подсъдимия. Подсъдимият предложил на Г. Д. да спи в неговото легло и тя се съгласила. След като двамата се настанили, К. К. целунал Д. и тя му отвърнала. Подсъдимият попитал Д. дали е девствена и тя му отговорила положително. К. започнал да опипва тялото на Д., на която това ѝ харесало, започнал да я съблича и след това съблякъл и себе си. Д. разбрала, че двамата ще правят секс. К. проникнал с половия си член във влагалището на Д., която усетила болка, но подсъдимият ѝ казал, че това е нормално, понеже ѝ е за пръв път. Казал ѝ да не вика. Въпреки изпитваната от Д. болка, двамата продължили да правят секс и свидетелката била съгласна с това. В края на акта К. еякулирал, но свидетелката сочи, че не е било в нея. Д. забелязала, че по нея имало кръв и К.

и дал дреха, с която свидетелката се избърсала. Всичко това се случило около 01.30 часа. Двата останали да спят в леглото. На следващата сутрин Г. Д. изпитвала болки в корема, но на М. Д. не казала истината. В този период Г. Д. поддържала връзка със свидетеля Зл. Р. Х., гр. Малко Търново. Последният разбрал от Д. за случилото се и се притеснил, че ще бъде обвинен за това, че е правил секс с малолетна. Х. успял да събере на едно място няколко човека, вкл. Г. Д. и К. К. и насочил разговора към отношенията на последния с пострадалата. Подсъдимият признал пред св. Х., че е правил секс с Д., но го помолил да запази това в тайна – К. осъзнавал, че Д. е малолетна и носи наказателна отговорност за станалото. Присъствалите не знаели, че св. Зл. Х. записва разговора с мобилния си телефон. Х. отишъл при М. Д. – майка на пострадалата, разказал ѝ за станалото между дъщеря ѝ и подсъдимия. Свидетелят пуснал на М. Д. и записа, който бил направил тайно от другите.

Свидетелят А. А. Б., гр. Малко Търново сочи, че е биологичен баща на Г. М. Д., но не бил припознал детето. Б. разбрал от Зл. Х. за станалото между детето и подсъдимия, като решил, че К. бил изнасилил Д.. А. Б. уведомил РУ Малко Търново и било образувано ДП № 91/ 2020г., а това производство е изпратено на ОСЛО при ОП гр. Бургас по компетентност, където е водено ДП № 94/ 2020г. на отдела.

По делото е изготвена комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза на Г. М. Д.. Установено е, че независимо от малолетието си Д. да разбира предприетите от К. К. спрямо нея сексуални действия. Същата не е изпадала в краткотрайно или продължително качествено разстройство на съзнанието, причинено от психична болест или слабоумие, което да ѝ попречи правилно да възприема фактите, които имат значение за делото, да дава достоверни показания за тях. И пред вещите лица Д. е посочила, че спрямо нея не е било извършено сексуално насилие.

Изготвена и приобщена е била и комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза на подсъдимия К. Д. К.. Подсъдимият, към датата на деянието, не е бил с психично заболяване, не се е намирал в краткотрайно или продължително разстройство на съзнанието, което да не му позволи да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. К. се е намирал в стабилно психическо и психологическо състояние към периода на извършване на деянието. Вещите лица заключават, че К. се е намирал в състояние на силна сексуална възбуда, която е повлияла поведението му, но това не е предизвикало качествено или количествено разстройство на съзнанието на подсъдимия. К. е могъл да разбира свойството и значението на предприетите от него сексуални действия с цел да удовлетвори половото си желание. Не са налице данни по време на деянието подсъдимият да е изпадал в състояние на продължително или краткотрайно качествено разстройство на съзнанието, причинено от психична болест или умствена недоразвитост, което да е попречило да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си при извършване на сексуални действия с Г. М. Д..

Горепосочената фактическа обстановка се доказва по безспорен и категоричен начин от събраните по делото доказателства, а именно – показанията на разпитаните свидетели в досъдебното производство, обясненията на подсъдимия, заключението на изготвените комплексни съдебно психологично – психиатрични експертизи, както и останалите приетите писмени доказателства по делото. Така описаната фактология не се

оспорва и от страните в процеса.

След преценка на всички доказателства по делото, съдът счита, че подсъдимия К. Д. К., ЕГН: *****, роден на 23.01.2003г. в гр. Бургас, българин, български гражданин, неженен, неосъждан, с основно образование, ученик, с постоянен адрес: гр. Малко Търново, ж.к. „В.“ бл. № 1, вх. 1, ет. 4 е осъществил от обективна и субективна страна състава на чл. 151, ал. 1 вр. чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК, като на 26.06.2020г., около 01.30 часа, в гр. Малко Търново, обл. Бургас, на ул. „П. н.“ № 16, като непълнолетен, но като е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, се съвкупил с лице от женски пол – Г. М. Д., ЕГН: *****, родена на 11.01.2007г., като същата не е била навършила 14 – годишна възраст, като деянието не съставлява престъпление по чл. 152 от НК, за което го призна за виновен.

От обективна страна подсъдимият е осъществил изпълнителното деяние на визираното престъпление, като е извършил описаните действия – подсъдимият е извършил съвкупление с лице, което не е навършило 14-годишна възраст. Законът поставя и особено изискване – извършеното да не представлява престъпление по чл. 152 от НК, т.е. не трябва за съвкуплението да е използвана сила или заплашване, или пострадалата да е била приведена в безпомощно състояние. Също така не следва деянието да е извършено и спрямо лице лишено от възможност за самоотбрана. За съставомерността на деянието е ирелевантно съгласието на малолетната, като съществуването му не изключва престъпния характер на деянието. Престъплението е довършено при осъществяване на съвкуплението. По настоящото дело се доказва, че подсъдимият К. , действайки като непълнолетен, но можейки да разбира свойството и значението на действията си, се е съвкупил с малолетната Г. М. Д.. Към датата на деянието – 26.06.2020г. пострадалата е била на 13 години – родена е на 11.01.2007г. Независимо от дадените от Д. показания, че сексуалният акт, съвкуплението между нея и К. е станало по взаимно съгласие, са налице всички предпоставки от обективна страна за реализиране на престъпния състав на чл. 151 от НК.

От субективна страна, подсъдимият е осъществил престъплението виновно, при форма на вината «пряк умисъл» по смисъла на чл.11, ал.2 от НК. На първо място се доказва по категоричен начин, че К. е знаел на каква възраст е Д.. Двамата живеят в един град, общували са продължително време и подсъдимият е бил напълно наясно с възрастта на Г. Д.. Това на следващо място е доказано и от свидетелските показания на Зл. Х., пред който К. е признал за станалото, като е изразил страха си от последствията, знаейки на каква възраст е Д.. Несъмнено подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на извършваното, предвиждал е общественотоопасните последици на деянието, искал и е целял настъпването им. Подсъдимият е знаел, че извършва съвкупление с лице на 13- годишна възраст, но въпреки това е извършил деянието, осъзнавайки престъпния характер на ставащото.

Престъплението, за което К. К. е привлечен като обвиняем и предаден на съд, предвижда наказание лишаване от свобода в размер от две до шест години, като към датата на деянието подсъдимият не е бил навършил пълнолетие и според нормата на чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК наказанието се заменя с лишаване от свобода за срок до три години.

При определяне на наказанието съдът прецени, че са налице предпоставките на чл. 58а, ал. 4 във вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК.

Съображенията на съда са следните. В хода на съдебното производство К. К. се призна изцяло за виновен и е поискал наказателното преследване спрямо него да се приключи по реда на гл. 27 от НПК. Съдът отчита, че К. е съдействал за разкриване на обективната истина, изразява критично отношение към извършеното и съжалева за стореното. Подсъдимият не е осъждан за деяния от общ характер. Наред с това от датата на деянието до момента са изминали почти три години. Подсъдимият е в млада възраст, като наложеното наказание следва да му даде възможност да осъзнае постъпката си и съобразява поведението си със законите. Съдът не приема твърденията на подсъдимия и защитника му, че е традиция в неговото общество сексуалните отношения да започват в по – ранна възраст. Подсъдимият заяви, че сексуалните отношения започвали около 14- 15 годишна възраст при момчетата и на около 12- 13 години при момичетата. Настоящият състав намира това за неприемливо, неправилно и застрашаващо младежите и техните разбирания за сексуалното общуване. Разбиранията на К. за традиционно в случая са опасни за младите хора, водят до неправилни представи за възрастта, на която следва да се започва полов живот и водят до социални аномалии като ранно забременяване и раждане при момичета във възраст, в която те следва да посещават училище, да придобиват знания, умения и квалификации и да се подготвят да бъдат пълноценни членове на обществото. Настоящият състав не намира за нормално и обществено приемливо деца да стават родители, независимо какви са представите на определени членове на обществото за традиционно. Ето защо съдът прецени, че следва на К. Д. К. да се наложи наказание „пробация“ при следните мерки - по чл. 42а, ал. 2, т. 1 от НК - задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от 6(шест) месеца с явяване и подписване пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично и по чл. 42а, ал. 2, т. 2 от НК - задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от 6(шест) месеца. Според настоящия състав така наложеното наказание ще осъществи своята функция относно индивидуалната и генералната превенция. Наложено наказание ще даде знак, че подобно поведение не следва да се толерира, като последствията ще се наказват според нормите на НК. Двете основни пробационни мерки са съобразени с обществената опасност на деца, който е неосъждан, но има лоши характеристични данни.

По искането на представителя на Районна прокуратура гр. Бургас, ТО Малко Търново, подсъдимия К. К. и адв. В. В., АК гр. Бургас, за прилагане на чл. 78а, ал. 6 от НК и замяна на наказателната отговорност с административно наказание „обществено порицания“, съдът счита следното. Не са налице предпоставките за прилагане на чл. 78а от НК спрямо подсъдимия. Страните изтъкват, че следва да се съобрази редукцията на наказанието по чл. 151, ал. 1 от НК направена по реда на чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК и след това да се приложи нормата на чл. 78а от НК. Настоящият състав намира това виждане за неправилно, несъответно на нормата и установената съдебна практика. Първото изискване на чл. 78а, ал. 1, б. „а“ от НК изисква за престъплението да е предвидено наказание „лишаване от свобода“ до три години при умишлени престъпления. За деянието по чл. 151, ал. 1 от НК е предвидено наказание „лишаване от свобода“ от две до шест години. Предвидената по чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК редукция на наказанието се взема предвид при неговата индивидуализация, т.е. за прилагането на чл. 78а от НК следва да се вземе предвид определеното в особената част на НК наказание. В този смисъл е и практиката на ВКС - Решение № 185 от 20.07.2010г. на ВКС по н. д. №

108/2010г., III н. о., Решение № 247 от 16.05.2011г. на ВКС по н. д. № 1473/2011г., I н. о., НК, Решение № 391 от 11.11.2015г. на ВКС по н. д. № 1281/2015г., II н. о. Липсата само на една от предпоставките за приложение на чл. 78а от НК прави изцяло невъзможно замяната на наказателната отговорност с административна такава по посочения ред.

Съдът се произнесе по направените по делото разноси, като присъди на основание чл. 189, ал. 3 от НК подсъдимият К. Д. К. да заплати по сметката на Окръжна прокуратура гр. Бургас направените по делото разноси в размер на 1872.00 лева (хиляда осемстотин седемдесет и два лева) за изготвени експертизи, както и 5.00 лв. (пет лева) в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Мотивиран от гореизложеното, Съдът постанови присъдата си.

СЪДИЯ: